

Bu yazılarımın çoğu demokrasi, hukuk üzerine Toplulukçu (cemaatçi) anlayıştan kurtulamamış bir toplumda yaşıyoruz. Kuşkusuz, bu kurtuluşu

gerçekleştirmenin dertleriyle birlikte. Batıda Aydınlanma; ahlak ve hukuk alanlarını, din alanından ayırmış, bireyciliği geliştirmişti.

Türk Toplumunu Aydınlanma evresini yaşamadı. Bugün de tam anlamıyla yaşamış değil. Ucun ucun yaşamakta.

Bu kültürel gecikmişlik yüzünden bir türlü laik düzene geçilemiyor. Toplumumuz, bu alanları iç içe yaşıyor. Ne resmi dil, ne hukukun ne de askerliğin dili bile sözcüğün tam anlamıyla laik. Geleneklerin onca güçlü, köklü olduğu bir toplumda söz konusu alanların bir çırpıda ayrışması beklenemez elbette.

Bu durum, demokrasi anlayışımızı da biçimlendiriyor. Bireycilik yerine toplulukçuluk(cemaatçilik) kurumsallaşmış. Değerler dizgisinin odağında birey yok, topluluk var. Herkes aklından çok gönlüyle bağlı bulunduğu topluluk için, sadece kendi topluluğu için demokrasi istiyor, eşitlik istiyor, zenginlik istiyor. Kendi topluluğunu yanılmaz, suç işlemez insanlardan oluşmuş görüyor; gözü kapalı kolluyor; kusurlarını kirli çamaşırlarını örtbast etmeye çabılıyor. Kendi topluluğundan biri konuştu mu, yazdı mı ya da tavır aldı mı, sorgulamadan onun sonuna dek inatla, ölesiye savunuyor. Hem de gözü kapalı “ Doğru mu, yanlış mı? Süzgecinden geçirmeden, ön yargı çapaklarından kurtulmadan. Bu öğrettikleri tarazlamadan Kendi topluluğunu sürükleyen önderlere de bir “ mümin “ kıvamında inanıyor.

Yeni bir Anayasa mı yapılacak kendi topluluğuna göre içerik ve biçim belirliyor.

Özetle dünyanın uç- demokrasiye, hiper - demokrasiye hazırlandığı bir dönemde hiç kimsenin, hiçbir topluluğun sıradan ve yaşanan demokrasi ile bile yıldızı barışık değil, ülkemizde.

Bu yüzden doğallıkla kişinin hem kendisi, hem de ülke yitiriliyor. Bunun ayrımında değil, çoğu insanımız.

Sadece bir avuç aydın, herkes için demokrasi diye çırpınıyor, bu yola girenleri kim ve hangi güç ya da parti olursa olsun, destekliyor.

Bu arada iyi ki Avrupa birliği var. Var olduğu için son yıllarda büyük bir ivme kazandı, demokrasimiz.

Kendimize çeki düzen vermek zorundayız.

Ülkemizde partiler kurumsallaşamıyor, kişilere bağımlı. Önderlerle birlikte parti de yitip gidiyor, siliniyor.

Tarih tekerrür ediyor, partileşmeler sil baştan yaşanıyor.

İktidara geçen çoğunluk, çoğunluğun önderleri kendilerini yanılmaz kabul ediyor.

Milletvekillerini, parti genel başkanları belirliyor. Halk da gösterilen adayları parlamentoya gönderiyor. Halkın değerlendirme hakkı yok. İşlevsizleşmiş. Onun işi, istese de istemese de listede adı belirleneni seçmek. O kadar.

Bu koşullarda seçilenler, halkın değil, değiştirilemez ve sürgit abartılan niteliklerin sahibi genel başkanların koşulsuz onaycıları.

Vekalette vekil eden kökten değişmiş. “milletvekili “kavramının yerini, hiçbir katkı maddesi katmadan söylüyorum, sözcüklerin en yalın, en çıplak anlamında“parti genel başkanvekili” kavramı almış

Yıllardan beri böyle bu

Hiçbir siyasetçi bu “ ulusal istenç” çarpıklığına ve aldatmacılığına parmak basmıyor, deva aramıyor.

Parmak basmak, deva aramak şöyle dursun, hemen her gün düşsel bir “ulusal istenç dokunulmazlığı” ikiyüzlülükle sürgit dile getiriliyor; sokaktaki insana durmadan yalan söyleniyor.

Yeni yılın huzur ve barış getirmesi dileğiyle.
Kalın sağlıklıca!